

***Ez a fajta nem megy ki
másként, csak imádság
és böjt hatására!***

(Mk 9.17)

A keresztre feszítés – Bartolomé Estebán Murillo
cca. 1675 – Metropolitan Múzeum

Az önzetlen szolgálat arculatformáló ereje

A közbeszédet figyelve egyre gyakrabban hallhatunk valamilyen kezdeményezés, szolgáltatás vagy vállalkozás bizalomébresztő arculatának kialakításáról, megtalálásáról annak érdekében, hogy sokan megnyerőnek ismerjék el, és termékeiket fogyasszák. Az emberek közül sokan akarnak csillogni, a csak rájuk jellemző sajátosságukban közismertté válni unikális életmódjuk, vicces megjegyzéseik, rendkívüli sportteljesítményeik, figyelemfelkeltő és követőiket megsokszorozó médiaszereplésük által. Aki nem szerez magának egyedi arculatot, nem halad előre, és megreked a szürke emberek tömegében.

Jézus tanítványai közül Zebedeus fiai is, János és Jakab megkísérelték az arculatnyerést azáltal, hogy biztosítani akarták ragyogó karrierjüket és annak megtartását. Márk evangélista ezt így beszéli el: „Zebedeus fiai, Jakab és János odamentek Jézushoz, és ezt mondták: »Mester, szeretnénk, ha megtennéd nekünk, amit kérünk.« Ő megkérdezte: »Mit kívántok, mit tegyek nektek?« Ezt felelték: »Add meg nekünk, hogy egyikünk a jobboldon, másikunk a bal oldalon üljön a te dicsőségedben«” (Mk 10,35-37). A Zebedeus-fiak azzal számoltak, hogy Isten országának látható, lehengerlő győzelme hamarosan meg fog valósulni, és már előtte befolyásos helyeket néztek ki, foglalózni akartak önmaguknak: Jézus jobb és bal oldalán kívántak helyet maguknak. Mesterük után a legrangosabb „kormányzati” helyre törekedtek. A második lépést akarták megtenni az első előtt, nagypénteket elválasztani húsvéttól.

Rossz néven vehetjük ezt a két testvértől? Vajon illegális az előretörés, különösképpen, ha mások nem kelnek versenyre az előkelő helyekért, beosztásokért? A normálisnak tartott munkavállaló, beosztott örül annak, ha befolyással bír, és előbbre juthat a ranglétrán.

Márk evangélista arról is beszámol, hogyan fogadta a többi tanítvány a Zebedeus-fiak arculatnyerési kísérletét: „... megnehezteltek Jakabra és Jánosra” (Mk 10,41). Nem tartották ugyanis helyzethez és tanítványhoz méltónak a Zebedeus-fiak őket lehagyó nyomulását. Mi volt Jézus felelete erre az arculatnyerésért vívott küzdelemre?

A többi tíz tanítvány neheztelésére Jézus meghirdette minden idők legnagyobb forradalmát: aki nagyként akar érvényesülni, legyen mások szolgája. Krisztus maga vitte végbe az átfogó szolgálat forradalmi megbízatását, amely éppen szenvedésben és kereszthalálában fejeződött ki a legintenzívebben. A tanítványoknak belátásban való növekedésre volt szükségük,

folytatás a 2. oldalon ►

► hogy megértsék, hogyan valósulhat meg a Messiás uralkodása és dicsősége éppen a halálban és a teljes kifosztottságban. Jézus ezért többször is tanítást mondott nekik a szolgálatról, és önmagáról úgy beszélt, mint aki szolgaként van közöttük. Tanítását életének teljes odaadásával hitelesítette, és ennek a szolgálatnak számtalan jelét és példáját adta életében, mint pl. amikor megmosta tanítványai lábát.

Jézus reakciójában megnyitott egy egészen új szellemi horizontot, egy nem várt, végtelenül tágas perspektívát. A Zebedeus-fiaknak azt válaszolta: *„Nem tudjátok, mit kértek. Készen vagytok rá, hogy igyatok a helyről, amelyből majd én iszom, vagy hogy a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedem, ti is megkeresztelkedjétek?”* (Mk 10,38). Jézus itt a rá váró szenvedés kelyhéről szolt, amelynek elmúlásáért az Olajfák hegyén így imádkozott: *„Abba, Atyám! ... Vedd el tőlem ezt a kelyhet! De ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te!”* (Mk 14,36). Jézus értünk és helyettünk a bűn büntetését önként és szeretetből szenvedte el, hogy bűneinkért engesztelést nyújtson. A bűnök eltörlésével azt tette, amit csak Isten tehet meg.

A keresetség, amelyről Jézus beszélt, jelenti az alámerülést a halálba és a benne való eltemetkezést. Engesztelő áldozatát emberként hozta meg. Vállalta a halált is, hogy isteni életet ajándékozzon nekünk. A halálban való eltemetkezéssel valóra váltotta az Úr szenvedő szolgájáról szóló negyedik ének következő sorát: *„Szenvedésével sokakat megigazultakká tesz szolgám, mivel gonoszságaikat magára vállalta”* (Iz 53,10-11).

Jézus engesztelő szenvedése, amelynek következtében minket Isten előtt megigazultakká tett és kiragadott önmagunk örökre szóló elvesztéséből, az ő szolgálata Atyjának dicsőségéért és egyben a mi üdvösségünkért. Az arculatnyerését a kereszt vállalása határozta meg. Az ő útja a legmélyebb megaláztatásba vezetett, de pontosan ezáltal lett része a felmagasztalásban Atyjának jobbára. Miután Jézus, főpapunk egyszer s mindenkorra meghalt értünk a kereszten és kiengesztelte bűneinket, *„áthalt az egeken”* (Zsid 4,14).

Nekünk mint Jézus tanítványainak nincs esélyünk arra, hogy külső hatalom vagy erő(szak) által nyerjünk arculatot. Esélyünk csak a szenvedő Jézus követésé-

ben van. Ennek a követésnek az útját Jézus így mutatja be: *„Tudjátok, hogy akiket a világ urainak tartanak, azok zsarnokoskodnak a népeken, s vezető embereik éreztetik velük hatalmukat. Közöttetek azonban ne így legyen. Ha valaki közületek nagy akar lenni, legyen a szolgátok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája”* (Mk 10,42-44).

Jézus ebben az utolsó mondatban kétszer is használta a szolga szót. Az első szolga (diakonosz görögül) asztalszolgát, háziszolgát jelent. A második (dúlosz görögül) jelentése rabszolga. A kétféle szóhasználat fokozza a kijelentés komolyságát: Isten országában a szolgálatnak a teljes odaadásig kell elmenni, mert ez a szeretet legnagyobb megvalósítása: *„Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért”* (Jn 15,13).

Jézus ezen kijelentése egyértelmű, tanítványainak az egyházban történő együttélésére alkalmazta. Ennek értelmében: A Krisztusban hívők arculatuknak ne azáltal adjanak kifejezést, hogy megjelenésükben előkelők, vagy törtetnek a rangok és pozíciók megszerzéséért, hanem azáltal, hogy készen állnak mások szolgálatára a jézusi mérce szerint: viszonzást nem várva és önzetlenül. Ez vált az egyház megbízatásává. Krisztus egyházában nincs helye a fortélyos kevésység szülte versengésnek, a siker utáni hajszáznak, vagy a hiú dicsőségvágyának. Az ilyen és efféle rendezetlen indítatások lélek- és közösségbomlasztók, károkat okoznak.

Milyen a krisztus-arculatú szolgálat? Nélkülözi a feltűnést, hivalkodást, az elismerés keresését, és észrevétlen. Ha valaki még köszönetet vagy elismerést sem kap érte, akkor is kész rá, hogy a szolgálat élvonalába álljon. Aki így szolgál, azt motiválja az alázatos szeretet, és nem vész el annak mérlegelésében, hogy a szolgálatból mi haszna, előnye vagy hátránya származik.

A szolgálat jézusi rendjét mindenki igenelheti, aki becsesnek tartja önmaga és mások embermivoltát. Meggyőződése: embertelen másokat uralni, elnyomni, kihasználni, és mindezt semmi sem igazolhatja. Ha önmagunkból nem lépünk ki és nem szolgálunk, soha nem leszünk boldogok. A szolgálat a legjobb életmód és a legbiztosabb út, hogy békében, boldogan éljünk egymással. A szolgálat abból a benső készségből táplálkozik, hogy gyarapítani akarom mások boldogságát. Akkor lehetünk boldogok földi életünkben és az örök

életben, ha boldoggá teszünk másokat. Önmegvalósításunk csak önmegtagadásunkon keresztül sajátítható el.

Ha nehezünkre esne a jókedvű és állhatatos szolgálat, erőt meríthetünk hozzá annak felidézéséből, hogy Isten oly bőkezűen annyi mindennel megajándékozott minket, és mások jóságának köszönhetően, ha meg nem is érdemeltük, növekedhettünk értékességünkben.

Arról is kell vallanunk, hogy a jézusi lelkületű szolgálatnak csak az orcátlan kihasználás vagy a visszautasítás szabhat határt.

A szolgálat a szentmisén való részvételnek is egyik mércéje. Mi motiválja részvételemet a szentmisén, vagy mi tart távol tőle, pl. ma nincs kedvem? Vegyem figyelembe, hogy a szent áldozat bemutatásán való részvételemmel imádom, kérem, dicsőítem és engesztellem Istent, és hálát adok neki a teremtés és a megváltás ja-

vaiért. Amikor pedig bekapcsolódom Krisztus keresztdózatának ünneplésébe, előmozdítom mások üdvösségét.

Istennek és embertársainknak anélkül szolgálunk, hogy látszólag semmi hasznunk belőle, mégis ez az időbeli és örök boldogságra vezető út. Ez volt Jézus útja, amely feltámadásához vezetett – a kereszttel. Csak a jézusi lelkületű szolgálattal nyerhetjük el hiteles arculatunkat, társadalmi megjelenésünket, és alkotunk kontraszttársadalmat azzal a könyöklő társadalommal szemben, amely kisebb és nagyobb közösségekben egyaránt megnyomorítja az emberek együttélését. Egy ilyen jézusi, az Isten terveinek mindenben megfelelő kontraszttársadalom alkotása sem mikor sem volt könnyű, így napjainkban sem az, de Jézus nyomába állít és abban megtart minket, hogy elvezessen a feltámadás dicsőségébe.

Krakomperger Zoltán

Az ember imádkozó lény

Azért is kell erre a témára figyelni, mert ezzel kezdődik a hitéletünk és ezzel is fejeződik be. Vallásos életünk azonban sok kritikát kap: milyen erőtlen vagy felszínes az imaéletünk! Azért is figyeltem fel erre a témára adventi csendességemben, mert most olvastam, hogy Jézushoz imádkozni voltaképpen haszonlesés. Segíts nekem, Uram – könyörgünk hozzá. A haszonlesés jelentős emberi hiba. Weöres Sándor már 1945-ben felfigyelt a témára és szóvá is tette. *„Aki úgy vallásos, hogy cserébe hozzájusson a sóvárgott javakhoz, az bizonyította kapzsiságát. Isten jósága nem jótékonyági intézmény. Ha vágyaid közül ki tudsz bontakozni, akkor érted el Istent.”* A Bibliát és Jézus tanítását ismerve elmondhatjuk, hogy bátorít bennünket az Úr: *„Kérjetelek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek.”* Általában akkor zörgetünk, ha nem mennek a dolgaink, sikertelenség, erőtlenség és a mélység kínjai nyomasztanak. Egyedül nem megy, nem tudjuk megoldani a dolgokat, pláne a szenvedés terhe alatt kiáltunk a mélységből. Szép kifejezés, hogy az ima a lélek lélegzetvétele, párbeszéd Istennel. Válaszadás megszólíttaságunkra. Azonban az élet, a helyzetek, a kegyelem sugallata tanít (meg) bennünket. Az ember közösségbe lép be élete kezdetén. Ott tanítanak meg beszélni, de ott indul az Isten felé fordulás is. A családi ima igen lényeges: apa, anya vagy nagyszülők velünk imádkozása. Ezt tá-

mogatja a hittanóra közössége, a szentmise, a táborok vagy baráti hatások. Szegedi káplán koromban a nyári tábornak része volt az ima is. A nyugdíjas templomőr két iskolás fia is velünk volt, és hazajövet úgy nyilatkoztak, hogy életükben nem imádkoztak annyit, mint ott velünk. Kell azonban keresni, kihez fordulok, miért, és milyennek is kell lennie az imaéletünknek. Erre szeretnék szempontokat is összegyűjteni. A szeretett Fiút hallgassátok – hallottuk Urunk megkeresztelkedésekor, de nemcsak hallgatni kell, hanem a kinyilatkoztatás műve kapcsán – mint gyermekek az Atyjukhoz – szólhatunk. Nem rejtőzik el előlünk, hanem velünk akarja járni életünk útját. Barátunk kell, hogy legyen, főleg Jézus Krisztus, és bízhatunk benne, bármit kérhetünk. Gyöngéd szeretettel fogadja kéréseinket, és Ő nem szégyenít meg bennünket akkor sem, ha úgy érezzük, hallgat. A teremtés szépsége kapcsán nemcsak csodálkozni kell – ez is lényeges emberi magatartás – hanem hálásnak kell lenni a szépségek tökéletessége miatt. Bármilyen sok a fájdalom és sötétség életünkben, egy kis virág nekünk is nyílik az út szélén, csak észre kell venni. Már meglett ember voltam, amikor felfedeztem a napraforgó csodálatos tiszta és lenyűgöző sárga színét. Csodálatos, ahogy be van kódolva, hogy melyik irányból fog reggel sütni a nap. Lételeme, hogy várni kell a fényt, a meleget. Nyitott könyv a természet, és rajta keresztül az Úr arca mosolyog ránk.

Szeretve és figyelve a természetet megtanulhatjuk, hogy az élet útját mutatja nekünk.

Ábrahám hitt imádkozott és megtanulta, hogy útközben szól hozzá az Úr. Könnyörgött azonban a bűnösökért is, nemcsak sajátjaiért. Próbátételével pedig bizonyította hűségét az Úrhoz. Mózes imájából is kicseng az aggodás népe iránt, hogy ne irtsa ki őket, adjon bocsánatot. Ez köszön vissza Jézus kereszten mondott imájában is: *„Uram bocsáss meg nekik, nem tudják, mit tesznek.”*

A próféták és a zsoltáros imája utal arra, hogy még akkor is, ha a mélységből kiáltunk hozzá, letekint ránk, és nem érdemeink szerint bánik velünk az Úr, hanem irgalma vezeti. Amikor az apostolok mondták az Úrnak: mindenki Téged keres, ez azért volt, mert nemcsak az ima ereje sugárzott belőle – hiszen Ő az Atya akaratának teljesüléséért könnyörgött – hanem átölelt mindenkit. Szeretett a magányban imádkozni, de sokszor felujjongott hálát adva az Atyának. A kitartó és állhatatos imát is Jézustól tanuljuk. Szűz Máriától pedig az alázatos és örvendező imát tanulhatjuk meg. Tanulságos az apostolok Szentlelket váró imája, amikor Szűz Mária is velük könyörög a kiadásért. Az Egyház a vonzerejét a Szentlélekben imádkozva tudja megjeleníteni, hiszen az Atya imádása és áldása folytatódik az örök életben is. Isten dicsőítése és áldása a létünk gyökere és csúcsa, hiszen ebben élhetjük meg a boldogságot is, amit Ő ad nekünk.

Sokan lenézik a kérő imát – még Szent II. János Pál pápa is utalt rá, hogy ifjú korában nem sokra becsülte – de az események, végeesség, erőtlenség megtanít

kérni. Szt. Ágoston mondja: félek, ha Isten elhalad mellett, és nem veszem észre.

A közbenjáró ima azért is fontos, mert Isten irgalmasságával van összhangban. Ennek lényege, hogy Jézusban az Atyához emeljük testvéreinket. Gyengédnek kell imádkozni másokért. Az is lényeges, hogy bármilyen szükséglet okot ad a hálára. Jézus is megjegyezte: hát a kilenc hol maradt? Mindenért adjunk hálát – tanít a Szentírás. Áldott vagy Uram – dicsőíti Szt. Ferenc az Atyát még a halál testvéreért is. Az Írásban, jelekben, liturgiában gyökerező legyen az imánk, és a Szentlélek által magasztaljuk a Szentháromságot. Örömmel fedezték fel a szent írók, hogy az Úr milyen közel jött népéhez, és szereti teremtményeit.

Az imádság tüzeit a Szentlélek tartja izzásban bennünk, kiemel a profánból és jelzi: az Úrhoz tartozunk. A Boldogságos Szűz a keresztnél is együtt volt lélekben szent Fiával, az együtt-szenvedés, a compassió hirdeti, milyen erős volt, állt és hallgatott. Azt is mondhatjuk, ha az Egyház kitartóan imádkozik, akkor a viszázatérő Isten Fia talál majd hitet a földön.

Valaki mondta, nem kalandozik el a figyelem, ha hangosan fog imádkozni. Segítségünkre lehet az arsi plébános egyszerű emberének imája: *„én nézem Őt, Ő néz engem”*. Mindenkinek magának kell megharcolnia, hogy minden körülményben a jobbik részt válassza. Sokszor idézzük fel Jézus utolsó szavait a kereszten, hiszen vigasztaló lehet számunkra is: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek”* (Lk 23,34).

Orosz Lőrinc, ny. plébános

Húsvéti imádság

Urunk, Jézus Krisztus, te a halál sötétségébe elküldted világosságodat. A legmélyebb magány örvényében most és mindenkor szereteted elrejtett hatalma lakik, s titkaid közepette a megváltottak allelujáját énekelhetjük.

Add meg nekünk a hit alázatos egyszerűségét, mely nem hagy tévelyegni minket, s ha a sötétség és az elhagyatottság óráiba hívsz, amikor minden bizonytalanak látszik, adj abban az időben is, amikor ügged

halálküzdelmet vív, elegendő fényt, hogy téged el ne veszítsünk, elegendő fényt, hogy másoknak is fény lehessünk, azoknak, akik még jobban rászorulnak erre. Hadd világítson be húsvéti örömd titka, mint a hajnalfény, napjainkba, hadd legyünk igazán húsvéti emberek a történelem nagyszombatjain. Add, hogy a világos és a sötét napokban egyaránt, a mai időkben is, vidáman járjuk utunkat, eljövendő dicsőséged felé. Amen.

Josef Ratzinger

Jézus a gyengék mellé áll

Mi történt Jézussal a pusztai böjtölés alkalmával? Hogyan kísértette meg a sátán? Nyilvános működésének a kezdetén történt ez, mielőtt elindult volna hirdetni Isten országát, amely az ő személyében jött el közénk. Mielőtt tanítani kezdett volna, imádkozik. Mielőtt a nyilvánosság elé lép, ki-megy a pusztába. Mielőtt a tömeg közé vegyül, a magányt keresi. Mielőtt az emberekkel való találkozást keresi, Mennyei Atyjának arcába tekint.

Jézus valóságos ember. Olyan akart lenni, mint egy közülünk. Azért vállalta az emberi sorsot, hogy benne konkretizálódjék mindaz, ami megtörténik az emberrel, a bűnt kivéve. Mindig az Atya tetszését kereste: Lélekben állandóan összeköttetésben volt az Atyával, tehát nem volt szüksége külön imádságra. Mégis megtaláljuk életében a rejtett Istenhez-kapcsolódás külső formáját is: a tudatos imádságot. Azért megy a pusztába, ezért böjtöl, azért vállalja az önmegtagadást, hogy megtanítsa minket a nagy igazságra: csak így lehet az Istent megtalálni. Ezzel a kemény lemondással, a világtól való elszakadással vallomást tesz arról: az a legdöntőbb dolog az életünkben, hogy megtaláljuk az Istent és nála legyünk. Minden más csak másodrendű. Készen kell lennünk nekünk is arra, hogy a földi értéket fel tudjuk áldozni a nagyobb érdekében. Ezzel megtanít bennünket a helyes életszemléletre.

Jézust elmélyült, pusztai magányában megkísérti a sátán. Jézus az Isten Fiának vallja magát, a gonosz lélek tehát erre alapozza támadását. Így szól hozzá: Ha Isten Fia vagy, akkor nem éhezhetsz, nem lehetsz magadra hagyatott, nem lehetsz erőtlén. Ha valaki annak tudatában él, hogy ő Istennek kedves Fia, és tudja, hogy ez áthatja egész emberi természetét, ellentmondásnak tűnik a magány, az éhezés és az elhagyatottság. Lehetséges-e a teljes magárahagyatottság Isten szeretett gyermeke számára? Annyira nyomorult lehet ebben az állapotban, hogy a világ minden dicsősége teljesen távol legyen tőle? Így próbálkozik vele az ördög, és rá akarja bírni Jézust hatalmának csillogtatására, hiszen ő Isten, aki mindent megtehet, amit csak akar.

És mit tesz Jézus? Ha szabad ezt a kifejezést használnunk: isteni öntudatával átáll a gyengék és az elhagyottak oldalára. A kísértésre nem azt válaszolja: Isten Fia vagyok, és éppen azért megtehetem azt is, hogy éhes, gyenge és magányos legyek. A kísértésre csak azt válaszolja, amit minden ember válaszolhat: éhes ugyan, de ő Isten kenyerével akar élni; Istent nem

szabad kísérteni, hanem neki szolgálni kell. Azt kell tennie, amit minden embernek tennie kell: belebocsátkozni és elszenvedni a valóságot, a szegénységet, a magánosságot és az erőtlenséget is. Így a Fiú, amikor a pokol hatalma az ő isteni, fiúi öntudatára hivatkozik, amisorsunkatválasztja: szegénységet, a magánosságot és Isten szolgálatát. Megkezdí messiási működését, miközben nemcsak saját lényének mélységében, hanem szívének tetteiben is az Isten és a teremtmény között végtelen szakadék fölött oda lép át, ahol mi vagyunk: a szegények és hatalom nélküliek, magánosok és elhagyottak. És éppen ezáltal lesz ő az, akinek az ördög mondja: az Isten Fia. Mivel mi emberek vagyunk és nem ördögök, azt kell mondanunk: Ha te Isten Fia vagy, akkor Emberfiának is kell lenned, épp olyannak, mint mi vagyunk, mert csak úgy válthatsz meg minket attól, amit hordoznunk és elszenvednünk kell; ha te velünk tartasz és azt akarod, hogy részese légy sorsunknak.

Éppen ezért, akkor leszünk Krisztus követői, ha ebben a hitben; reményben és szeretetben tovább tudunk lépni annál, ami csak világi, s ha tudjuk, hogy Isten gyermekei vagyunk, és magunkra vesszük azt, ami ránk méretett, talán a szegénységet, a magányt és azt a lehetetlenséget, hogy a világot mássá alakítsuk, mint amit a mi életünkben jelent. Akkor körülvesz majd minket Isten szeretete és kegyelme, és a mindenható Isten, aki nem hagy minket egyedül és elhagyottan, azt mondja nekünk is: Gyermekelem vagy, örök szeretettel szeretlek téged.

Karl Rahner

Lapzárta

Következő számunk 2024. május 19-én jelenik meg. Kérjük, hogy a megjelentetni kívánt cikkeket 2024. április 28-ig küldjék el az impresszumban megadott e-mail címek egyikére, vagy személyesen adják le a plébánián. A beküldött cikkek végén szerepeljen az írás szerzője. A mellékelt képeket mindig külön fájlban kérjük, nem a szövegbe ágyazva!

A Házasság Hetében...

A Házasság Hetében

*harmincöt éve csókolt csókjaim összegyűjtve
Rád gondolkodom éppen,
hisz Te vagy jobbik énem tükre*

A Házasság Hete ráébresztett,

hogy Te tartod bennem a lelket:

Nélküled senki – és semmi vagyok:

lényembe begyúrtam szíved és alakod

A Házasság Hetében

még jobban fáj, ha nem látlak!

A szerelmet nem értem;

a káprázatot, melyben a vágyak

csak Feléd űznek,

és betelhetetlen akaratot betűznek...

A Házasság Hetében

öregemberként átélem újra

azt, hogyan múlt el Általad a szívem bújája,

s már nem érzem

a múltó időt, s a lét fájdalmát,

mert Isten ezért adott nekem...!

Maradj, maradj hát

mindig az, ami voltál,

szívem mindig melletted botorkál!

Dr. Szluha Gyula Antal

Íme, az ember!

Az ember sokrétű, változó lény. Nem adatott meg neki, hogy mindig ugyanaz maradjon. Azért nehéz megmondani, hogy tulajdonképpen ki és mi ő. Sok mindenről maga sem beszél szívesen. Sokszor szinte menekül önmaga elől. Megteheti, mert hisz az ember csak akkor beszél önmagáról, ha ideje engedi, kedve tartja. Ahhoz azonban, ami ő, hozzátartozik az a kimondatlan is, amiről nem beszél. Mármint milyen az a képe az embernek, amely ezt mutatja, ami valóban ő, és nem azt, amilyennek beállítja magát vagy amilyen lenni szeretne?

Ez egy haldoklónak a képe kellene, hogy legyen. Mert ugyan egyikünk sem akar meghalni, de annyira ki vagyunk szolgáltatva a halálnak, hogy az, mint félelmetes hatalom, már életünkben mindent befolyásol. A haldoklónak ég és föld között kell függenie, mert sem itt, sem ott nem vagyunk egészen otthon. Az ég nagyon messzi van, de a föld sem maradandó otthonunk. A haldoklónak magányosnak kell lennie. Mert ha eljön a halál ideje, az az érzésünk, hogy a többiek félnek tőlünk, tétován félre húzódnak, s magunkra hagynak. A mi elképzelt emberünknek olyannak kellene lennie, mint a fára felfüggesztettnek. A fa egyik szára vízszintes, a másik függőleges: a mindent összefogó horizontális és a meredeken magasba, az egyetlen Egyhez törő vertikális metszópontja az emberi szív, azt vágják szét. A mi emberünk kell, hogy erősen odaszegezett legyen. A mi földi szabadságunk ugyanis a szűkség kényszeréből fakad. Átdöfött szívűnek kellene lennie, mert a végén minden egy lándzsában összpontosul,

amely szívünk vérét ontja. Töviskoronát is kellene viselnie, mert a végső fájdalom nem a testé, hanem a léleké, az értelemé... Mivel pedig végeredményben minden ember olyan, mint ez az egy, mint ez a minta, azért kellene, hogy ezt a magára hagyottat körülállják hasonmásai, akik éppen olyanok, mint ő. Az egyiket aztán kétségbeesettnek, a másikat reménykedőnek ábrázolhatnánk, mert hisz igazában nem tudjuk, hogy a reménység több-e haldokló szívünkben vagy a kétségbeesés. Így körülbelül kész is lenne az ember képe. Nem mutatna meg mindent az emberből, de az benne lenne, amit meg kell mutatnunk magunkból. Amit aztán így megmutatnánk magunkból, olyan kérdéseket intézne hozzánk, amelyeket egyedül nem tudunk megválaszolni.

Ezt a rólunk készült képet, amelyet nem szívesen látunk, Isten állította szemünk elé nagypénteken saját Fiában. Mivel rólunk készült képnek kellett lennie, azért mondta Pilátus: „Íme, az ember!” (Jn 19,5). Az Apostol azt írja a keresztényeknek, hogy ők azok, akiknek a szeme elé állították Jézus Krisztust (Gal 3,1). Ő egyeseknek botrány, másoknak oktalanság, de a meghívottaknak Isten ereje és Isten bölcsessége (1Kor 1,23). Ha Isten szemünk elé állítja ezt a képet, amely szerint teremtvé vagyunk, akkor nemcsak létünk kérdéseire tekintünk, amikor ezt szemléljük. Isten, aki bennünket ez elé a kérdés elé állít: kik vagyunk? - megadja erre a kérdésre saját feleletét is. Mivel azonban Ő a feleletet öröktől fogva ismeri, felfoghatatlan szeretetének játékaival létrehozott minket, hogy mi legyünk a kérdés. És miután örök Igéje maga lett emberré, és mint ember meghalt létünk keresztyén, megadta nekünk a választ

is. Ezzel felbátorított minket, hogy ránézzünk erre az előttünk eltitkolt képre, hogy szobánk falára felfügesszük, az utak mellett felállítsuk és a sírokra tűzzük.

Mennyiben Isten felelete ez arra a kérdésre, hogy kik vagyunk? Megválaszolhatunk erre egy mondatban, amit az egyházatyák újból és újból így fejeznek ki: „Mindent megváltott, amit magára vállalt.” Igen, mindent, amit magára vett, megváltott, mert mindez Isten életévé és Isten sorsává lett. Magára vállalta a halált, akkor tehát az több, mint elmerülés az üres értelmetlenségbe. Magára vállalta az elhagyatottságot, a fojtogató magány tehát kell, hogy magában foglalja Isten boldogító közelségének az ígértét. Magára vállalta az eredménytelenséget, tehát a pusztulás győzelemmé lehet. Magára vállalta az Istentől való elhagyatottságot, tehát közel van az Isten ott is, ahol úgy érezzük, hogy elhagyott minket. Mindeneket magára vállalt, tehát mindeneket megváltott.

Nem vesszük ezt észre? Létünknek fojtogató úttalanságában és megragadhatatlanságában vergődünk? Nem érezzük, hogy minden meg van váltva? Úgy véljük, hogy nagypéntek sötétsége továbbra is megmaradt? Úgy véljük, hogy a megfeszítettet elfogadhatnánk, mint létünknek a képét, de nem tudjuk, hogyan lehet a fájdalmak embere számunkra egyúttal az Isten üdve, világossága? Hogyan történik a nagypéntek csodája? Ő a kegyelem csodája. Rá nem hivatkozhatunk.

Mégis: amikor a kereszttel térdelünk és így imádkozunk: Uram, hiszek, segíts hitetlenségemen, s amikor egy pillanatra mindent elhallgattatunk, csak szívünk gyötrődését és lelkünk kínzó kérdéseit nem, s ha csendben vagyunk, hogy hallani tudjunk, és akkor az ember ajkáról, haldoklásának halálos sötétségéből csak ezeket a szavakat halljuk: Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet, akkor – ez a kegyelem csodája! – el tudjuk hinni, hogy mindent magára vállalt és mindent megváltott. Éppen ezt kell meglátnunk és meghalálnunk!

A halál kényszerébe érkezett. Mindent meg kellett fizetnie. Semmivel sem ámította magát. A halál az halál. Nem akart hős lenni. Nem akart pózolni. Nem olyan volt, aki még a halálban is színészkedik. Tudta, mi lakik az emberben. Azok, akik körülötte voltak, nem könnyítették meg halálát. Sem azok, akiket ellenségeinek neveztek és magukban úgy is éreztek, akikért ő mégis imádkozott; sem azok néhányan, akikre még a halálban is szeretettel gondolt. Sőt inkább megnehezítették halálát. A keserűség kelyhének legalját érezte ajkain. Kívül és belül sötétség környékezte. Egyedül maradt a világ gyűlöletével, amely kinyújtotta fojtogató kezét szívére és életére. Nem volt félreértés, ami pontosan szemügyre véve, ártatlan félreértésnek látszott. A megfoghatatlan bűn, a kárhozat szülte. Egyedül volt vele szemben. Az Atya közelségének a fénye most az ítélet sötét tűzével változott. Csak az elhagyatottság és a tehetetlenség létezett, égetve és elmondhatatlanul halálosan. A halál egyszerűen a szívébe szállt, és mint a tövis, emberi létének legbensejét sebezte. Abszolút halál. „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” És mert minden ily veszendőbe ment, ilyen halott volt, azért mondta: Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet! Félelmetes az élő Isten kezébe kerülni, ha az ember felfoghatatlan szeretetből a világ bűneit magáénak tudja. Ő mégis azt mondta: Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet! Ha van szó, amely magától értetődően hiteles, akkor ez az. Ez a szó, amelyet ebben a pillanatban mondott, kellett, hogy Istenhez találjon. Van Isten, ő az Atya! Az ő kezébe mindent letehetünk. Mindent. Ő mindent elfogad.

Nem kényszerűség, hogy ezt a szót, amely a kereszten elhangzott, nekünk szólt, amely létünk titkainak a mélyébe hatol, elhiggyük. De lehetőségünk. Csak hallgassunk és figyeljünk rá. Akkor a Megfeszített, emberi létünk mintája, megadja a választ, amelyet Isten Benne, az emberré lett isteni Igében mondott arra a kérdésre, hogy kik vagyunk.

Karl Rahner

Nagyböjti imádság

Urunk, Jézus Krisztus, föltámadásod ünnepéig a nagyböjti időszakban élünk. Arra szólít minket ez az idő, hogy megtérjünk és megújuljunk keresztény életünkben, hogy többet imádkozzunk, és odaadóbban gyakoroljuk a testvéri szeretet nagyszerű tetteit.

Ezért kérünk téged: Segíts minket, hogy minden, amit teszünk, veled kezdődjék el, és veled végződjen. Erősíts minket jó szándékunkban, hogy a nagyböjti gyakorlatok által mindennap egyre jobbak legyünk. Ámen.

Székesegyházunk karácsonyfája

Ó, te szép, karácsonyfa!
Örökzöld a lomb is rajta.
Hóhullásban adsz szép hitet,
télien hordod díszeidet.
Ó, te szép fa, karácsonyfa!
Örökzöld a remény rajta.

(Ernst Anschütz verse,
Csukás István fordítása)

Az örökzöld növények tisztelete már az ókorban is ismert volt. Tiszteletük a germán, a római, a kelta és az egyiptomi hagyományokban is fellelhető. A zöld növényekben az örökkévalóság szimbólumát vélték felfedezni. A téli napfordulót december 25-én ünnepelték. A kereszténység az első nikeai zsinaton (325) ezt a napot jelölte meg Jézus Krisztus születése napjaul.

A karácsonyfa állítása a XVI. században terjedt el a Német-római Birodalomban. Nagy valószínűséggel Luther Márton volt az első, aki égő gyertyákkal díszítette fel a fenyőt. A németek által lakott területeken kezdett elterjedni, bár elég nehezen, mert pogány szokásnak tartották.

Viktória királynő és férje, Albert herceg állították az első karácsonyfát, és ettől kezdve elterjedt Nagy-Britanniában, majd a századfordulóra Amerikában is.

Bécsben, ahova Berlinből került át, a XIX. század közepén már ismert volt. Állítólag Ferenc József 1860 karácsonyán Madeira-szigetére küldött egy feldíszített karácsonyfát Erzsébetnek, aki gyógykezelésen volt.

A magyar hazában először Brunszvik Teréz – az első magyar óvoda megalapítója – állított karácsonyfát 1824-ben (forrás: Múlt-kor történelmi magazin 2013).

A Szent Anna Székesegyház karácsonyfájának felállítását tíz éve a Debrecen székhelyű SOFÉM Kft. (Sofém Kereskedelmi, Szolgáltató és Feldolgozó Korlátolt Felelősségű Társaság) végzi. Ennek a tulajdonosa Soltesz József.

Elmondása szerint a karácsonyfa útja a következő: Akik szeretnének felajánlani fenyőfát, az utca, házszám megjelöléssel már évközben jelzik Dr. Krakomperger Zoltán plébános atyának. Ezeket egyenként fel kell keresni, hiszen a helyszínen lehet eldönteni, hogy alkalmasak-e. Itt főleg technikai szemrevételezés van, hiszen a mi cégünk mégsem a tűzoltóság. Ha alkalmasnak találtuk a fát, akkor kerül sor a technikai kivitelezésre. A Sofém dolgozóival a fát kiássuk, egy daru segítségével az utánfutóra tesszük és a templomig

Húsvét ma

Isten fia leszállt, de 'visszavágtuk',
hiszen azt hittük: csak a halál jut,
...és semmi más: – minden embernek,
csak hogy Isten Fia ember lett,
és föltámadt, – és visszajött
Mi csak cselekszünk, - de Isten dönt...!

A keresztfán való kínszenvedés
a mohó emberi szemnek kevés:
ma is tobzódhatnak sokan a háború borzalmaiban,
a többi pedig megrántja vállát: „ – Ez van...!”...

De a feltámadás megrettentő:
ma sem tudják sokan hová tegyék
eltussolnák, de itt maradt Ő,
és nem, mint pusztán anyagi termék,
hanem lelkünkben hordjuk darabjait:
mint egy hologram része:
velünk van itt
a sok tört szilánkban is teljessége...

ERRŐL szól a húsvét- s nem másról
Nem a tojásról, és nyíló virágról
nem tavasz-ünnep; a természet kinyílása,
hanem Isten végső kihívása,
mellyel hitünk méri, és dicséri,
és erőt ad hozzá annak: - aki kéri!

Dr. Szluha Gyula Antal

szállítjuk. Itt óvatosan bevisszük az oltárig, és a karácsonyfatalpba belefaragjuk. Így történt ez az idei karácsonyon is. Akik segítettek: ifj. Soltész József, Juhász Ferenc, Mihók János, Silling Imre, Stilcser Róbert, Száva László és Veréb László. Őszintén mondhatom, szívesen tették. Volt, aki más vallású ugyan, de karácsonykor a családjával együtt eljött megnézni a fenyőfát.

Soltész József mosolyogva megjegyzi, hogy felfedezett egy hasonlóságot Ferenc József császár és közte. Ő is, akár a császár, feldíszített karácsonyfát ajándékozott a hitvesének. További egybeesés, hogy az ő feleségét is Erzsébetnek hívják, mint a legendás Sissit.

Sokan vannak a hívek között, akik az otthonukban már nem állítanak fenyőfát. Nekik, de mindenkinek meghatározó élmény, amikor kigyulladnak a fények a

karácsonyfán. Régi emlékek tolulnak fel, és reménnyel teli boldogság önti el a szívünket. A fenyőfa nem szükségképpen alkotóeleme a karácsonynak, de szebbé varázsolja az ünnepet. Ezért külön köszönet az ajándékozonak és a kiásásban, szállításban és felállításban segédkezőknek!

Dr. Szabó Alexandra Olga

Veled vagyok, Uram!

A nap minden pillanatában, percében, órájában veled vagyok, Uram. Hiszen Te tudod a legjobban, hogy a gondomat, bánatomat, örömet és boldogságomat teljes valóságában csak veled oszthatom meg, amióta drága jó szeretteimet magadhoz szólítottad.

Köszönöm, Uram, hogy vagy nekem, s meghallgattod bizony olykor-olykor siránkozó gyermekedet. Sze-

retteim hiányában nagy szükségem van rá, hogy gyermekednek tekints. Fogd a kezemet és vezess az utadon, mert nélküled szárnyaszegett vagyok!

Köszönöm a tőled kapott erőt s vigasztalásokat. Köszönöm a hitet, a reményt és a szeretetet. Áldott legyen érte szent Neved, most és mindörökké! Ámen.

Antalfy Katinka

Karitás jubileum

A Magyar Katolikus Karitás debrecen-nyíregyházi egyházmegyei szervezete 2023. december 2-án ünnepelte megalakulásának és fennállásának 30. évfordulóját. Az esemény helyszínének a nyíregyházi Szent Imre Római Katolikus Gimnázium adott otthont, ahol Debrecenből öt fő képviselte a Szent Anna-székesegyház közösségét. A délelőtti beszédek, előadások, ének-, közösségi- valamint kiscsoportos foglalkozások színesítették.

A megnyitót követően nyugalmazott Bosák Nándor és a jelenleg regnáló Palánki Ferenc püspök atyák beszédeit hallgathatta a karitás és a hívek jelenlévő közössége. Mindkét előadó rámutatott a karitás és egyáltalán a karitatív munka jelentőségére és fontosságára, illetve a karitatív tevékenységek minden korban aktuális érvényességére: arra, hogy a szolgálat folyamatosan termi gyümölcsseit, érdemei és eredményei megkérdőjelezhetetlenül elavulhatatlanok, s a tapasztalatok szolgálják a jövőbeni tevékenységek alapjait.

Külön említést érdemel Gégény Béla testvér beszéde, aki egyik alapító tagja volt a karitásnak a kezdetek óta, Bosák Nándor égisze alatt. Kitért a kezdetekre és a szervezet múltjára, múltbéli tevékenységeire, egyfaj-

ta összegzést tárt a testvéri közösség elé. Elmondta többek között azt is, hogy a szervezet sokszor küzdött különféle nehézségekkel az évek során, nemritkán akadályokba ütközött anyagi és egyéb hiányosságok folytán, de akkor, amikor kellett és ott, ahol és amikor arra a legnagyobb szükség volt, mindig közbelépett a Szentlélek átható ereje.

Ezt követően felosztott kiscsoportos foglalkozásra került sor, ami tulajdonképpen egy kötetlen beszélgetés volt az adott csoportban, többnyire lelki vezetővel, ahol a hívek az idei esztendő élményeit, eseményeit és konkrét tevékenységeit osztották meg egymás között, illetve cseréltek gondolatokat.

A délelőtti hálaadó szentmise zárta Palánki Ferenc püspök úr celebrálásában, ahol az eseményen résztvevő atyák koncelebráltak.

Az ebédlőben elfogyasztott ebéd a házas ízek mellett lehetőséget adott a jelenlévő testvérek kötetlen beszélgetésére és ismerkedésére.

S végül, de nem utolsósorban szeretnénk külön köszönetet mondani Nagy Csaba atyának, aki az esemény színvonalas lebonyolítása érdekében a helyszínt a karitás részére biztosította.

Ferenczi János

Isten országa bennem él!

Nem is oly rég még kértük égi édesanyánkat, Máriát, vigyen el bennünket a betlehemi istállóba, hogy elmerüljünk annak a nagy és csodálatos dolognak a szemlélésében, ami azon a csendes, szent éjszakán történt. Ez az ünnep már elmúlt. A város ünnepi díszei is újra dobozba kerültek mostanra, éves pihenőre.

Azóta néhány hónap eltelt, s a természet is immár a fehérből színesbe öltözött. A virágok, a gyümölcsfák lassacskán bontogatják szirmaikat. Hajnali rigódal ébreszt már bennünket, és énekszóval mondja: Hé, embertestvéreim ébredjetek, hasatokra süt a napocska, munkára fel!

A tavasz beköszöntével újabb megható, reményteljes ünnepet köszöntünk: ez a Húsvét. A böjti időszakban már a húsvéti ünnepkör varázsa ragyogja be a szívünket-lelkünket, és készülünk a nagyhétre. Nagycsütörtök az Oltáriszentség alapításának emléknapja. Az utolsó vacsorán kenyér lett a tested; a bor lett a vé-

red, míg kezdedbe vetted s szóltál így üzenve: „Ezt tegyétek az én emlékezetemre!” Nagypéntek Krisztus halálának emléknapja. Elkísérünk lélekben, gondolatban és szeretetben a fénylő Golgotára. Nagyszombat pedig Krisztus sírban pihenésének emléknapja. Végül húsvét Krisztus feltámadásának ünnepe. Örvendezünk! Krisztus valóban feltámadott!

A vércseppek rózsákká válnak a feltámadás ünnepén. A sírnak már üres a mélye, a szeretet győzött a halálon. A keresztfelragyog, és bennem tisztulva ünnepel a lélek.

Amikor szentmisére indulok, és belépek a templomajtón, megszűnik körülöttem a világ, nem létezik számomra semmi és senki más, csak „az Út, az Igazság és az Élet”, mint életem fénye: Jézus Krisztus! Ilyenkor már érzem is: Jézusom, a szívem a szívedet megtalálta, világosságod s melegséged immár beragyogja lelkem. Tekintetem az égre emelem, s hozzád száll fel imám!

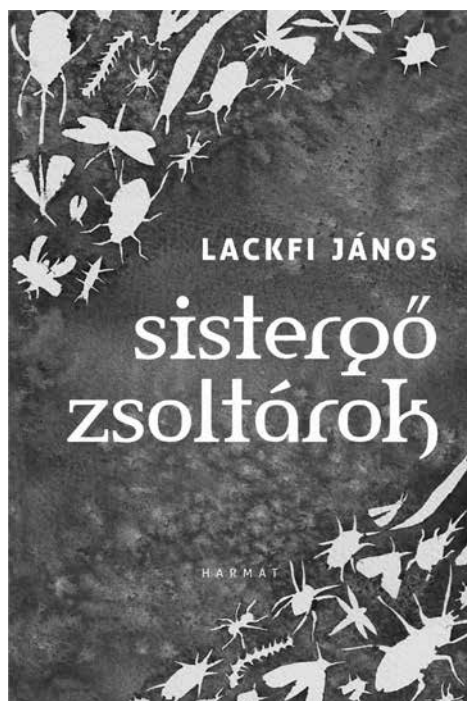
Jézusom! Mindig csak veled, sohasem nélkülöd!

Antalfy Katinka

Korkép kórképekben előadva

GONDOLATOK LACKFI JÁNOS ZSOLTÁRAI OLIVASTÁN

Mottó: „Ha mindenki elfordul is tőlem,
nyafogok és hörgök és laposkúszik
az én lelkem, és te felemeled, Uram.”

A közelmúltban jelent meg a Harmat Kiadónál Lackfi János *Sistergő zsoltárok* című kötete, ez a sajátos hangú versgyűjtemény, amely számos kórtól szenvedő korunk szinte minden „betegségét” górcső alá veszi. Teszi mindezt zsoltáros formában, zsoltárokéban, amelyek „sisteregnek”, mint az izzó parázs a ráfröcskölt víztől.

Gondolhatnánk, hogy a zsoltár csak a Biblia, vagy a templomi ének műfaja lehet. Erre mondja a szerző: „... a zsoltáros ma is él, nem halt meg, elpusztíthatatlan. A zsoltár nem lekapcsolható, éjjel-nappal üzemel.”

Lackfinál van zsoltára az „áramszolgáltatásnak” éppúgy, mint a „hajlékkészítésnek”, az „istenhordozónak” éppúgy, mint a „nyájszagú fickóknak”, de van zsoltára az „élőhalottaknak” és van a „könyvbarátnak”, és van az „iszonyatnak” és a „szertefoszlott indulatnak”, és van a „háziporatkáknak és tudós szamaraknak”, az „emberméretű plüssmaciknak” meg a „plüsszsiráfoknak”, és van a „húsvirágnak”, és van ... és van ... és van zsoltára egy akármely helyzetben lévő lénynek, tárgynak, elvont fogalomnak.

A versek minden bizarrsága ellenére érezzük, hogy istenhívó ember írta őket. Egy nagy műveltségű, külö-

nös tehetség, aki kötetében épp a zsoltár-formát választotta, amelyben kedvére társaloghat az Úrral, panaszkodva vagy könyörögve, de akár szemrehányóan, vagy követelőzve, hisz tudja, hogy Isten – aki előbb szeretett minket, embereket, mint mi őt – őt is szereti, és megbocsát neki.

„Jól tudja az Úristen mi a szívünk vágya.
De te örvendezel, Uram, ha elszabadul
közöttünk a te szereteted láncos buzogánya,
fűtülünk a megszólók ajkára.
Ugye, szereted a megszólókat is?
Meg azt, ha nemcsak motyogom
orrom alatt, hogy:
Énistenem, Jóistenem,
úgyis tudod mi kell nekem,
lábvíz, új autó, jó állás, szép nő,
majd megadod, ha akarod...
Hanem sírva könyörgök hozzád,
leázik szembogaramról a kékség,
kiáltok erővel, hulljon az égi vakolat,
követelem, ragyogtasd rám arcodat,
követelem, add vissza gyermekeim hitét,
akárhova rekkentették is,
ágy alá, agylebeny mögé,
add vissza őket, add vissza magadat nekik ...”

A vers, amelyből idéztem *A szívrostok zsoltára* címet viseli, és a kötet négy része közül a másodikban, a *Világnak világa* című fejezetben található. Az első fejezet címe: „Akiben kedved telik” (vö. Mk 1,11), a harmadiké: „Emberbe csomagolt Isten”, a negyediké: „Húsvirágok, vérvirágok”.

De felidézem a folytatást is, ami nincs a fejezetek címeiben: „Világnak Világa / Virágnak Virága / keserűen kínszatól / vasszegekkel veretel.” Ezekkel a szavakkal siratja az Ómagyar máriasiralomban (első, magyar nyelven írt versünkben) a Szűzanya keresztire feszített szent Fiát.

A fentiek csupán csipetnyi ízelítőt jelentenek Lackfi János verskötetéből. Meggyőződésem, hogy a kötetet és az egész költészetét sokan és sokszor fogják még elemezni, méltatni (és bizonyosan bírálni is) nálam avatottabbak. Szívesen ajánlom olvasásra minden jószándékú embernek.

Bérces Mária Klára

Nagyböjti tartósélelmiszer-gyűjtés

Ezzel egy ősegyházi hagyományt elevenítünk fel, hiszen az első század keresztényei a szentmisére hozták magukkal a szegényeknek szánt adományaikat. Az ő példájukat követve, kérem, március 20-ig hozzák el a vasárnapi és a hétköznapi szentmisékre tartósélelmiszer-felajánlásukat és adják le a sekrestyében vagy a plébániairodában. A legkisebb adománnyal is a felebaráti szeretet csodája valósul meg közöttünk.

A templomainkban összegyűjtött élelmiszerek nemcsak táplálékot jelentenek, hanem üzenetet is visznek magukkal, a Gondviselő Isten kézzelfogható szeretetét a nélkülöző családokba.

Ha hívjuk az adományvonalat a 1356-os telefonszámon, hívásonként 500 forinttal segítjük a Katolikus Karitászmunkáját.

- **Március 1-én** 17.15-től gyermekkeresztutatót tartunk.
- **Március 9-én**, szombaton 9:00 – 16:00 óra között a férfiak lelkinapon vehetnek részt dr. Papp Miklós atya vezetésével Nyíregyházán a Magyarok Nagyasszonya-társszékesegyházban. A lelkinapon való részvétel mindenki számára ingyenes, de előzetes online regisztrációhoz kötött. Jelentkezni az Egyházmegyei Lelkipásztori Intézet honlapján található regisztrációs űrlap kitöltésével lehet.
- **Virágvasárnap, március 24-én** 15 órakor kezdődik a városi keresztút, amelynek az elején barkaszentelésen vehetünk részt.
- **Virágvasárnap, nagyhétfőn és nagykedden** az esti szentmisében lesz a nagyböjti lelki gyakorlatunk, amelyet Balogh Gyula gyöngyösi plébános atya fog vezetni.
- **A szentmisék előtt már 1 órával** több gyóntató fog a hívek rendelkezésére állni szentgyónásuk elvégzésében. A prédikáció alatt nem lesz gyóntatás. Ha szükséges, a szentmisék után is lesz gyóntatás.

A húsvéti szent háromnap szertartásai

NAP	ÓRA	SZERTARTÁS
NAGYCSÜTÖRTÖKÖN	10.00 18.00 19.00	krizmaszentelési szentmise Nyíregyházán a társszékesegyházban püspöki szentmise az utolsó vacsora emlékére. Virrasztás. Jeremiás siralmainak éneklése
NAGYPÉNTEKEN (szigorú böjt)	15.00 17.15 18.00	A nagypénteki és nagyszombati SZENTSÍRÓRZÉS egy-egy órájához feliratkozhatnak a sekrestyében. ▪ Az isteni irgalmasság rózsafüzére és litániája; szentsírlátogatás ▪ Keresztút ▪ Urunk szenvedésének ünneplése
NAGYSZOMBATON	20.00	7 órától szentsírlátogatásra betérhetünk a templomba! Húsvéti vigília és körmenet a Szent Anna utcán
HÚSVÉTVASÁRNAP		A megszokott órákban lesznek a szentmisék. A reggeli szentmisék végén tartunk ételszentelést.
HÚSVÉTHÉTFŐ		Vasárnapi miserend tartunk.

Gyóntatási ügyelet

nagycsütörtök	06.30–08.30 17.00–18.00
nagypéntek	07.00–10.00 17.00–18.00
nagyszombat	07.00–10.00 18.30–20.00

- Május 5-én 10 órakor ünnepeljük az elsőáldozást.
- Köszönetet mondok mindazoknak, akik az elmúlt évben személyi jövedelemadójuk 1%-áról úgy rendelkeztek, hogy azt a Magyar Katolikus Egyház kapja meg. Az így felajánlott összeg arányos részét egyházmegyénk kapja, amelyből az egyházközségek különféle lelkipásztori terveinek megvalósulását tudja támogatni az egyházmegyei központ.